

DEBBIE MACOMBER

PELICAN COURT

Romaan elust Cedar Cove'is

Debbie Macomber
311 PELICAN COURT
2003

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-le. Kaanekujundus pärineb Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Jana Kuremägi
Korrektor Inna Viires

© 2003 by Debbie Macomber
© 2011 Kirjastus ERSEN

® ja TM litsentseeritud kaubamärgid kuuluvad Harlequin Enterprises Limitedile. Kaubamärgid, mis on tähistatud märgiga ®, on registreeritud Eestis ja/või Siseturu Harmoniseerimise Ametis või mõnes muus riigis.

E06224111
ISBN 978-9949-25-056-1

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest www.ersen.ee ja
e-raamatud www.ebooks.ee

Armsad sõbrad!

Tere tulemast Cedar Cove'i linnakesse Washingtoni osariigis, olgu see siis teie esimene või kolmas külastus. „Pelican Court 311” on selle jätkuva sarja järgmine osa. Cedar Cove'is käib kindlasti vilgas elu ja kõik siin on evelil, sest olete otsustanud meiega liituda. Nagu tavaliselt juhtub linnakeses ühte kui teist: Olivia, Grace, Jack, Charlotte ja kõik teised on innukad teid asjadega kurssi viima. Võite kindlad olla, et Cedar Cove'is on alati pisut salapära, veidi armastust ja palju nalja.

Need teist, kes elavad nagu minagi väikelinnas, tunnevad ära, et Cedar Cove on niisugune nagu väikelinnad igal pool. Selle sarja innustajaks on minu kodulinn Port Orchard Washingtoni osariigis, kus on tõepoolest raamatukogu, mille välisseinale on maalitud pilt, samuti on siin väikelaevasadam, rannapark ja palju sõbralikke inimesi. (Kõik irisejad elavad Olallas!) Loomulikult ei ole ühegi mu tegelaskuju aluseks mõni linnaelanik ja igasugune sarnasus on pelgalt kokkusattumus.

Palun tulge nüüd koos minuga, sest mu head sõbrad Cedar Cove'is lähevad oma eluga edasi ja jutustavad oma lugusid; Olivia, Charlotte, Grace ja kõik teised rõõmustavad teie külaskäigu üle.

Nüüd kutsun teid end mugavalt sisse seadma ja nautima...
Südamlike tervitustega

Debbie Macomber

Üks

Sellest hetkest alates, kui Rosie Cox sisenes Cedar Cove'i lahutuskohtusse, valdas teda uuesti nurjumistunne, rääkimata reetmisest. Kes ei *tunneks* nii? Pärast seitseteist aastat kestnud abielu, mida tema oli pidanud võrdlemisi heaks, oli Zach'i truudusetus viimane, mida oodata.

Zach polnud kunagi avalikult kõrvalsuhet tunnistanud. Rosie polnud tabanud abikaasat häbistavas olukorras ega avastanud ühtegi konkreetset asitõendit – ei olnud tikutoose kallitest restoranidest, ete ostutšekke ega motelliarveid –, kuid südames ta teadis. Naine teab seda alati.

Rosie tunnistas endale tõde: ta oli vihane ja ta oli seda viha väljendanud abielulahutust võimalikult keeruliseks ja raskeks tehes. Miks peaks ta suhtuma Zachisse leebelt või laskma mehel nende abielust ilma põrguliku võitluseta minema jalutada? Ja võitluse Rosie sai, nii et rusikad püsti.

Kui ta pöördus kohtuniku juurest minekule, lõplik otsus käes, taipas ta, et oli teinud veel ühe vea.

Rosie oli *oletanud*, et kui tal lahutus ükskord käes on, haihtub nende kohutavate kuude viha ja kibedus. Jälle vale. Lisandunud oli isegi veel raskem koorem. Kui nad esitasid kohtunik Olivia Lockhartile

laste ühishoolduslepingu, mille nad olid Zachiga nii hoolega, punkt punkti haaval välja töötanud, lükkas kohtunik selle tagasi.

Selle asemel oli kohtunik Lockhart väitnud, et lastele on emotsionaalselt kahjulik, kui neid iga mõne päeva järel ühest elukohast teise sõidutatakse. Kohtunik Lockharti sõnul vajasis Allison ja Eddie stabiilset elu ja *nemad* ei palunud ju vanemate abielu lahutada. Mõned inimesed pidasid seda kohtunikku uuendusmeelseks, mõtles Rosie rahulolematult. Ehk sekkus ta hoopis liialt? Või oli peast segi? Sest kõigist pöörastest kokkulepetest oli kohtunik määranud lastele koduks nende maja. See tähendas, et sisse ja välja hakkavad kolima Rosie ja Zach.

Kas saab veel midagi naeruväärsemat olla? Rääkige veel võimatutest olukordadest.

Nüüd, mil lahutus oli lõplik, tuleb Rosiel ja Zachil välja mõelda mingisugune elukorralduse viis. Selle otsuse keerulised tagajärjed, millega nad nõustusid, hakkasid Rosiele kohale jõudma, ning ta polnud isegi kohtusaalist lahkunud.

„Rosie,” lausus tema advokaat Sharon Castor niipea, kui nad olid kohtusaalist väljas vaikesse koridoris. „Me peame kohtuma teie eksabikaasaga.”

Üks pilk Sharonile andis Rosiele teada, et too oli sama suures segaduses kui ta isegi.

Nendega liitus Zachi advokaat Otto Benson. Kuigi ta jäi välistelt rahulikuks, oli ta nägu pinges. Rosie ei sõandanud Zachi suunas pilku heita. Tegelikult oli ta vältinud silmsidet eksabikaasaga kohtusaali sisenemise hetkest alates.

„Võtame endale nõupidamisruumi ja arutame üksikasju,” lausus Zachi advokaat.

Rosie püüdis Zachi, kes seisis oma advokaadi taga. Mees ei paistnud olevat selle otsuse üle sugugi õnnelikum kui tema, kuid ta ei annaks elu seeski Zachile teada, mis tunne tal oli.

„Me peaksime suutma Rosiega selle ise paika panna,” sõnas Zach kerge ärritusega.

Arvestades seda, kuidas kõik oli seni kulgenud, polnud see ettepanek lootustandev. „Kui sa mäletad, siis meil oli nädalaid kauplemist, enne kui saime hakkama selle ühishoolduse kokkuleppega,” juhtis Rosie mehe tähelepanu olukorrale. Talle pakkus naudingut meenutada mehele, missugune jobu too oli olnud. Rosie oletas, et Zach loodab vältida edaspidiseid advokaaditasusid. Kõle küll. Kui Zachil jääb lõpuks vähem raha oma sõbratarile kulutamiseks, pole see Rosie mure.

Käed rusikasse pigistatud, mõmises Zach midagi endamisi. Ilmselt polnud sellest lugu, et tema seda ei kuulnud, leidis Rosie, kes oli uhke oma enesevalitsuse üle.

„Mis paneb sind arvama, et me oleme ilma vahendajata võimalised midagi kokku leppima?” päris Rosie sarkastiliselt.

„Tore,” pomises Zach, mossitades nii nagu nende üheksa-aastane poeg. Praegu meest põrnitsedes oli Rosiel raske uskuda, et ta oli kunagi Zachary Coxi armastanud. Mees polnud mitte üksnes enesega rahulolev, vaidlushimuline ja ennastõigustav, vaid tal polnud ka mingit aimu, kuidas olla abikaasa ja isa. Tuli möönda, et ta oli nägus mees, mitte ainult seda: tema välimus kuulutas talle ärilist ja ametialast edukust. Kuigi Rosie arvates peaks iga vähegi arukas inimene Zachi otsekohe raamatupidajaks. Tema tumedad silmad olid veidi pilukil, nagu veedaks ta liiga palju tunde päevast, kõõritades väikestest numbritest koosnevaid tulpasid. Hoolimata sellest oli silmale meeldiv vaadata laiaõlgset Zachi – nii tuli kenasti esile tema hinnaline ülikond – ja tema tihedaid tumedaid juukseid. Kunagi oli ta sportlane ning isegi praegu tegeles ta korrapäraselt sörkjooksuga ja hoidis end vormis.

Rosiele olid meeldinud mehe tugevad lihased, kui ta armatsemise ajal tole selga silitas. Muidugi oli sellest mitu kuud möödas,

mil nad ühes voodis olid maganud, ja hoopis kauem aega sellest, kui nad tegelikult armatsenud olid.

Rosie isegi ei mäletanud viimast korda. Kui ta oleks teadnud, oleks seda ehk rohkem hinnanud, jäänud abikaasa kõrvale kauemaks, nautinud tema embust. Üks oli kindel: Zach polnud temast huvitatud sellest päevast alates, kui oli palganud Janice Lamondi oma isiklikuks assistendiks.

Mõte, et Zach ja Janice on ühte põimunud, tahtis Rosie pea-aegu lämmatada ning ta surus jõuliselt selle kuvandi oma peast. Viha ja jälestus abikaasa – ei, eksabikaasa – truudusetuse pärast tõusis talle justkui sapp kurku.

Zachi kõrgendatud hääl köitis Rosie tähelepanu: ilmselt oli mees nõustunud, et nende advokaadid peavad lahutusotsusele lisandunud keeruka olukorra üle läbirääkimisi. Otto uuris kohtuametnikult vaba nõupidamisruumi kohta.

Neile lubati juriidilises raamatukogus erakabinet; Zach ja tema advokaat istusid ühele poole lauda, Rosie oma advokaadiga nende vastu.

Isegi advokaadid paistsid tekkinud olukorras hämmingus olevat. „Ma ei saa öelda, et oleksin sellist otsust varem kuulnud,” märkis Sharon vestlust alustades.

„Mina ka mitte.” Otto kortsutas kulmu. „See on küll erakordne juhtum.”

„Hästi,” lausus Zach tõredalt, „see on tavatu, kuid me mõlemad oleme täiskasvanud. Me suudame leida lahenduse. Ma tean, et *mina* olin küll siiras laste heaolu esikohale seades.” Ta põrnitas Rosiet, nagu vihjamaks, et naine seda polnud.

„Kui sa oleksid siiras, siis oleksid enne järele mõelnud, kui tolle libuga magasid.” Rosie ei tahtnud vaielda, ent kui tema eksabikaasa oleks nende laste käekäigu pärast nii mures olnud, ei oleks ta üialgi abielutöötusi rikkunud.

„Ma keeldun seda märkust üldse millekski pidamast ega vasta sellele,” lausus Zach kokkupigistatud hammaste vahelt. „Pealegi, kui sa oleksid rohkem kodus ega pakuks end igal inimkonda puudutaval ettevõtmisel vabatahtlikuks, igal üritusel, *välja arvatud* su oma lapsed, sa oleksid...”

„Hüva, ma keeldun lubamast sul süüdistada mind selles, mida *sina* tegid.” Zackil oli palju kaebemist Rosie vabatahtliku töö pärast. Mehel oli oma soov: Rosie peaks tagasi astuma igast ametist, mis tal oli, ning otsima endale palgalise ameti. Rosie lootis, et Zach on rahul. Esimest korda pärast laste sündi ei olnud Rosie kodune ema.

„Mina arvasin, et me tulime siia arutama lahutusotsust,” märkis Zach tüdinud pilguga, see ilme oli ilmselt Rosiele määratud. „Kui me hakkame siin solvanguid vahetama, siis ma pigem ei maksaks advokaatidele kuulamise eest.”

Täpselt nii, mõtiskles Rosie, kes sai pisukest rahuldust teadmisesest, et Zach maksis mõlema advokaadi honorarid. Tema oli kõrgpalgalises ametis. Praegu käis Rosie suvekursustel, et oma õpetajakvalifikatsiooni värskendada. Suvekursuste eest maksis Zach. See oli veel üks hüve Rosiele, järeleandmine nende lahutuskokkuleppes.

Rosie oli andnud avalduse Lõuna-Kitsapi koolipiirkonda ja tema sidemeid arvestades ei tohiks tal olla raskusi saada septembris tööle asendusõpetajana.

„Teeme nimekirja sellest, milles me ühel nõul oleme,” lausus Sharon kärmelt, jättes Rosie ja Zachi vahelise vaenutsemise tähelepanuta. „Vaatomata abielu purunemisele väidate te mõlemad, et tahate hoida laste vajadused kõige esimesel kohal.”

Rosie noogutas, sama tegi ka Zach.

Sharon naeratas. Ta oli asjalik naine, kes ei lasknud end emotsioonidel kõigutada. „Hüva, sellest alustamegi.”

„Ma tahan teid mõlemaid selle suhtumise eest kiita,” märkis Otto, võttes diplomaadikohvrüst märkmeploki, justkui tõestamaks, et teeb palga väärilist tööd. Zach oli valinud parima advokaadi ja sama oli teinud Rosiegi. Mõlemal advokaadil oli kõrge honorar.

„Nojah,” sõnas Zach pilkavalt. „Kui me paremini läbi saaksime, oleksime võinud edasi abielus olla.”

„Sa tead, keda selles süüdistada,” nähvas Rosie.

„Jah, tean,” nähvas Zach kohe vastu. „Kui paljudel õhtutel sa üldse kodus olid? Mitu korda sa õhtusööki valmistasid? Kui sina ei mäleta, siis mina küll. Pagana vähe.”

Sharon ohkas kuuldavalt. „Olgu, lapsed on esikohal ja selle järgi jäävad nemad majja, mis tähendab, et Rosiel on vaja otsida teine koht, kus elada neil kolmel päeval nädalast, kui Zach on laste juures.”

Teine koht, kus elada? Rosie pea jõnksatas, kui jahmatusjudin mööda selgroogu jooksis. Olukorra tõelisus – kohtuniku otsuse tagajärjed – oli just hakanud talle kohale jõudma.

„Ja maksta pool maja hüpoteegist,” lisas Zach Rosiele heatahtlikult naeratades.

„Aga ma ei saa...” Rosie polnud seda taibanud, ta polnud nii kaugele ette mõelnud. „Mul pole veel töökohta, kuidas peaks mul olema võimalik kõigele muule lisaks veel endale korterit lubada?” See oli jõhkvalt ebaõiglane. Kindlasti mõistis Zach, et selline nõue oli mõistusevastane. Rosiel oli ka oma elu ja seda polnud võimalik korraldada, kui iga teenitud sent läheb kahe elukoha eest tasumiseks.

Rosie põrnitses Zachi. Mees vastas talle samaga, silmi pilgutamata.

„Mul on ettepanek,” teatas Sharon.

„Kuulame selle ära.” Zachi advokaat oli innukas kui mitte meeletult saama uusi ideid.

„Kui Zach veedab kolm päeva nädalas koos lastega majas, seisab tema korter tühjana, kas on nii?” Ta pöördus kinnituse saamiseks Zachi poole.

Rosie uuris samuti meest. Põhimõtteliselt küsis Sharon Zachilt, kas too kavatseb kolida Janice'i oma korterisse, Janice'i ja tolle poja, kes oli Eddiega ühevanune.

„Korter jääb tühjaks,” lausus Zach rõhutatult.

„Mis oleks, kui...” Sharon vaatas ühe abikaasa otsast teise otsa, „... kui Rosie kolib selleks ajaks korterisse, kui teie olete majas? Te vist rääkisite, et see on kahe magamistoaga korter?”

Rosie peas tärkasid vastuväited nagu umbrohi viljakas pinnases. Ta ei tahtnud Zachiga mingit tegemist teha. Kindlasti ei tahtnud ta sattuda olukorda, kus tal tuleb toime tulla mehe või tema asjade lähedusega – või nende esemetega, mis olid olnud *nende* asjad. Samuti ei soovinud Rosie teada saada millestki, mis puudutas Zachi suhteid sõbratariga.

„Ma ei lase mingil juhul Rosiet oma korterisse.” Ilmselt jagas Zach Rosie ebamugavustunnet. „Me oleme lahutatud. Selleni jõudmiseks kulus mitu kuud. Rosie soovis abielu lahutada ja ta sai oma tahtmise.”

„Sina olid see, kes välja kolis,” meenutas Rosie talle põlglikult.

„Pean paranduse tegema: sa viskasid mu välja.”

„Kui sa nüüd meelde tuletad, siis käisid *sina* mulle peale, et ma advokaadiga räägiksin.” Rosie ei suutnud uskuda, kui endale sobivalt Zach asju mäletas.

Zach turtsatas ja vaatas Sharonile otsa. „Mind tahetakse jälle lolliks teha.”

Rosie advokaat tõstis mõlemad käed paluvaks žestiks. „Kuulge ometi, see on vaid ettepanek – võimalus teil mõlemal raha säästa.” Ta pöördus Rosie poole. „Te olete õnnega koos, kui leiate endale elukoha, isegi kööktoa vähem kui viiesaja-kuuesaja dollari eest nädalas.”